

LINA
BENGTSS
DOTTER

Annabelle

Forum

Texttrader ur följande sånger och litterära verk har citerats i romanen:

”Annabel Lee” (dikt av Edgar Allan Poe)

”Annabelle” (text och musik av Gillian Welch)

”Hotel California”

(text och musik av Don Felder, Glenn Frey och Don Henley)

”Inte ens en grå liten fågel” (dikt av Nils Ferlin)

”Jane Eyre” (roman av Charlotte Brontë,

här i svensk översättning av Ingegärd von Tells)

”Living Next Door to Alice”

(text och musik av Nicky Chinn och Mike Chapman)

”När det är sol och vår”

(text och musik av Åke Gerhard och Ulf Källqvist)

”The River” (text och musik av Bruce Springsteen)

”Ska vi plocka körsbär i min trädgård?”

(text av Börje Carlsson och musik av Karl-Gerhard Lundkvist)

”Staten och kapitalet” (inspelad av Ebba Grön med denna titel.

Ursprunglig titel ”Den ena handen vet vad den andra gör”.

Text och musik av Leif Nylén)

”That’s what friends are for”

(text och musik av Burt Bacharach och Carole Bayer Sager)

”Ung & kåt” (text och musik av Ebba Grön)

”800” (text och musik av Ebba Grön)

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

Copyright © Lina Bengtsdotter 2017

Omslag: Elina Grandin

Omslagsfoto: Grant Porter

Tryckt hos ScandBook AB, Falun 2017

ISBN 978-91-37-14969-1

Till mina döttrar Ebba, Edit och Ingrid

*It was many and many a year ago,
In a kingdom by the sea,
That a maiden there lived whom you may know
By the name of Annabel Lee;
And this maiden she lived with no other thought
Than to love and be loved by me.*

UR "ANNABEL LEE" AV EDGAR ALLAN POE

Den natten

Dimman hade lagt sig över ängarna och syrsorna spelade i dikeskanten. Flickan vinglade fram längs grusvägen. Det bultade mellan benen, något rann ur henne. Hon tänkte att hon borde gråta, men inga tårar kom.

Vad var klockan? Elva? Tolv? Hon tog upp sin telefon ur väskan. Snart halv ett. Mamma skulle bli galen. Hon skulle möta henne i dörren, skaka hennes axlar och skrikande fråga var hon hade varit och då skulle hon se revorna, blodet, den trasiga klänningen. Och hur skulle hon förklara det?

Hon var så upptagen av sina tankar att hon inte lade märke till personen framför sig förrän det bara skilde några meter mellan dem. Först skrek hon, men sedan, när hon såg ansiktet, andades hon ut.

”Är det bara du?” sludrade hon. ”Du höll på att skrämma livet ur mig.”

1

Det var i början av juni och nätterna blev aldrig riktigt mörka. Fredrik Roos satt i bilen och såg ut över de dimmiga ängarna. Han visste att Annabelle brukade gena över dem, att hon trampat upp sina egna stigar i det höga gräset. Nora hade så klart förbjudit henne att gå där på natten, men Fredrik visste att hon brukade göra det ändå och han förstod henne. Med Noras snåla tider var varenda minut värdefull. Han hoppades att han snart skulle se sin dotter komma gående över fälten, se henne i den blå tunna klänningen som tydligen saknades i Noras garderob. Nora hade ställt till ett jäkla liv när hon upptäckte det. Han tänkte en stund på sin fru, på hennes hetsiga temperament och oro. Hon hade alltid varit labil och ängsligt lagd. När de först träffades hade det nästan varit fascinerande, tyckte han, hur hon alltid kunde skapa skräckscenarion ur vardagliga händelser. Med åren hade fascinationen ersatts av irritation. Och nu, när han satt här i bilen, än en gång utsänd av Nora för att hämta hem Annabelle, kände han att han snart inte orkade mer.

Man kan inte skydda dom mot allt, brukade han säga, fastän han visste att ingenting gjorde Nora mer upprörd. Att man inte kunde skydda dem mot allt var ju inget argument för att man inte skulle skydda dem från det man kunde. Problemet var bara att de hade olika åsikter om var gränsen gick. För Fredrik fick Annabelle gå hem från vänner ensam även om det var mitt i natten. Och han tyckte inte om det här med att hon måste ringa och säga var hon var om hon fick ändrade planer. När han växte upp hade han kommit och gått som han ville. Han skulle ha blivit alldeles vansinnig om någon

försökt kontrollera honom så som Nora gjorde med Annabelle. Det var inte konstigt att Annabelle hade börjat bryta mot hennes regler. Det är inte de fria tyglarna som det är fel på, tänkte Fredrik, det är Noras enorma kontrollbehov som är problemet.

Byggnaden som en gång varit en lanthandel låg på andra sidan samhället. Huset hade stått tomt i årtal och länge använts som festlokal av traktens ungdomar. Fredrik visste att många i byn ville få till ett rivningstillstånd på kåken. Han hade själv skrivit på en av de där namninsamlingarna, men det var mest för syns skull. Han förstod ju att det enda en rivning skulle medföra var att ungdomarna flyttade sina fester någon annanstans, troligtvis ännu längre bort från centrum.

Han parkerade framför huvudentrén. I det stora glasfönstret satt gulnande löpsedlar från evigheter sedan kvar. En dov bas hördes ända in i bilen. Fredrik tog upp telefonen för att ringa Nora och fråga om Annabelle hade kommit hem. Han hade ingen lust att ge sig in på en tonårsfest om han inte var tvungen. Just som han skulle trycka på numret ringde Nora upp. Var han framme?

”Jag kom precis.”

”Är hon där?”

”Jag klev just ur bilen.”

”Gå in då.”

”Jag är ju på väg.”

De igenväxta rabatterna längs lanthandelns fasad var fulla med ölburkar, fimpar och flaskor. Han gick in genom huvudentrén och kom in i det stora rum där affären en gång legat. En lukt av övergivenhet slog emot honom och han stod en stund och tittade ut över det smutsiga golvet, disken med den gamla kassaapparaten och de tomma långa hyllorna längs väggarna. Musiken dunkade ovanför honom. Han gick mot dörren som han visste ledde upp till lägenheten ovanför affären. Låst. Han gick ut igen, rundade huset och tog den andra ingången. Uppe på verandan på kortsidan låg en kille och sov med handen innanför byxlinningen. Fredrik var

tvungen att kliva över honom för att komma fram till ytterdörren.

I hallen möttes han av en sötaktig doft. Han följde musiken uppför en lång svängd trappa.

*Varma kläder men så kalla kårar
Inte konstigt när jag bara ser dårar
Åttahundra grader, du kan lita på mig, du kan lita på mig.*

Fredrik tittade ner på sina fötter precis i rätt tid för att upptäcka att det saknades en bräda på nästa trappsteg. Folk borde slå ihjäl sig här, tänkte han, innan han fortsatte de sista stegen till våningsplanet ovanför.

De satt i köket, två killar vid ett mörkt träbord överbelamrat med askfat, flaskor, burkar och tobakspaket. En av dem höll en liten kniv i handen som han tvångsmässigt hackade med i bordsskivan. Ansikterna var bekanta men Fredrik kunde inte minnas några namn. De måste vara lite äldre än Annabelle, för annars hade han vetat. Ingen av dem lade märke till honom förrän han stod alldeles framför dem.

”Hallå där!” skrek han som hackade med kniven.

Och nu såg Fredrik att det var han, sonen till plywoodfabrikens ägare. Svante Linder.

”Kom och sätt dig och ta ett glas!” skrek han. ”Men se inte så ledsen ut”, fortsatte han, ”vi har ju värsta festen här. Alla andra har kukat ur men vi kommer köra tills solen går upp.”

”Den har redan gått upp, Svante”, skrattade pojken bredvid honom. Han knackade på den smutsiga köksrutan. ”Den har fan aldrig gått ner, tror jag.”

”Är Annabelle här?” sa Fredrik.

”Annabelle?” De unga männen tittade på varandra.

”Annabelle”, sa Fredrik igen.

Svante fyrade av ett snusflin mot honom och sa att han visste att Annabelle gillade gamla gubbar, men att hon inte behövde överdriva. ”Du skulle ju för i helvete kunnat vara hennes farsa.”

”Jag är hennes farsa”, sa Fredrik. Han tog några steg mot bordet,

för plötsligt kände han att han ville sopa till den här fånflinande pojken.

Båda två stirrade på honom.

”Ja, just jävlar”, sa Svante. ”Det är du faktiskt.” Han sparkade på en ledig stol vid bordet och bad så hemskt mycket om ursäkt. Han hade inte menat... han menade inte... han hade bara inte känt igen honom. Det hade blivit lite mycket att dricka. ”Och så varmt som det är också, det är så man törstar ihjäl. Ge honom en grogg, Jonas”, sa Svante och nickade mot pojken som satt mittemot honom. ”Gå och blanda till nåt riktigt jävla starkt. Ja, men res på dig då, Jonte-man.”

”Jag vill inte ha nåt”, sa Fredrik. ”Jag undrar bara var min dotter är. Har ni sett henne?”

”Det har varit en del folk här”, sa Svante. ”Det har gått ganska vilt till om man säger så. Vi började redan klockan sju, det är därför alla har ballat ur redan. Men ja, hon var här, fast jag tror att hon har gått. Men det är några kvar däruppe”, sa han och pekade mot taket. ”Om jag var du skulle jag gå en runda. Det är flera våningar”, ropade han när Fredrik gick mot trappan. ”Kolla igenom alla, för folk lägger sig lite överallt.”

Musiken blev högre ju längre upp Fredrik kom. På nästa våning fanns en stor hall. Längs ena väggen stod ett akvarium. När han gick närmare såg han en sköldpadda som simmade runt i ett vatten fullt av fimpas. Hur är man funtad, tänkte han, om man fimpas i ett akvarium?

Innanför hallen fanns ett vardagsrum med gröna sönderrivna plyschsoffor. I en av dem låg en ung flicka med tovtigt hår. Först trodde Fredrik att hon sov, men när han gick närmare såg han att hennes ögon var alldeles uppspärade.

”Allt okej?” sa han.

”Helt underbart”, viskade flickan, ”tackar som frågar.” Sedan började hon skratta och veva med händerna. Fredrik tänkte att hon fått i sig mer än bara alkohol, att han kanske borde ta reda på vad hon hette och skjutsa hem henne till föräldrarna. Han skulle göra det, bestämde han, när han hade hittat Annabelle.

Vi fryser ihjäl, det är så kallt. Stackars barn men snart blir det varmt.

Stereon stod i nästa rum. Musiken var verkligen öronbedövande hög. Det tog en stund innan Fredrik hittade volymknappen och kunde sänka. Sedan gick han vidare i huset, öppnade den ena dörren efter den andra, men resten av rummen på våningsplanet var tomma. Han kom till en liten hall med ytterligare en trappa. Hur hög är egentligen den här kåken? tänkte han. Tar den aldrig slut? Längst upp fanns två dörrar. Den vänstra var låst, men den högra gled upp när Fredrik tryckte ner handtaget.

Fönstret stod öppet och en solkig gardin vajade in och ut med vinden. I en säng mitt på golvet rörde sig något taktfast under en filt.

”Annabelle?” sa Fredrik. ”Är det du?”

”Men vad fan!” En pojke tittade fram under filten vid sängens fotända. ”Stick härifrån”, sa han. ”Men är du pervers, eller? Stick då!”

”Jag letar efter min dotter. Jag undrar bara om Annabelle är här?” Fredrik såg hur pojken reagerade på namnet.

”Nej. Jag har ingen aning om var hon är.”

”Och vem har du då under filten där?”

”Rebecka”, sa killen. ”Visa att det är du.”

”Det är jag”, sa Rebecka. ”Jag vet inte var Annabelle är. Hon sa att hon skulle hem.”

”Jag trodde att hon var hos dig”, sa Fredrik. ”Nora sa att ni skulle vara hos dig och se på film.”

”Det skulle vi också”, sa Rebecka, ”men sen dök det upp lite andra saker.”

”När gick hon?”

”Jag vet inte riktigt. Annabelle... hon var... rätt full. Förlåt!” ropade Rebecka när Fredrik lämnade rummet. ”Jag skulle ha följt henne hem, men...”

”Hon var inte där, va?” Svante stod plötsligt bakom honom.

”Nej. Rebecka sa just det.”

”Som om hon skulle ha nån koll.”

”Vad är det bakom den här dörren?” sa Fredrik och pekade.

”Där inne är hon inte. Den saken är klar.”

”Hur kan du vara så säker på det?”

”För att”, sa Svante, ”för att dit in är det bara jag som har nyckeln.”

”Då kanske du kan låsa upp i så fall.”

”Det skulle jag gärna göra. Om det nu inte var så att jag hade tappat den. Jag tappade den igår. Det är därför jag är så säker på att ingen är där. Vill du ha hjälp att leta förresten? Vi har ju en flakmoppe därnere, den är trimmad så in i helvete, vi skulle kunna köra ut och...”

Fredrik tittade in i Svantes stora ögon. Det var något märkligt med dem. Han tänkte att det här inte var en människa som han ville skulle vara ute på vägarna och leta efter Annabelle, att det rent av skulle vara en fara för allmänheten i det tillstånd som han var i.

”Klart att vi ska hjälpa dig leta”, fortsatte Svante, ”jag menar ... jag har hört att hon inte får vara ute så länge och...”

Fredrik synade det unga ansiktet och tänkte att det var sant det som han hört på byn, att den här fabrikssoonen var en osympatisk jävel.

När Fredrik kom tillbaka till bilen hade han tre missade samtal från Nora. Han ringde upp och hoppades att hon bara ville säga att Annabelle kommit hem, men han hörde direkt på hennes röst att det inte var så.

”Är du kvar vid lanthandeln?” frågade hon. Och innan han hann svara: ”Var hon där?”

”Nej”, sa Fredrik. ”Hon var inte där.”

”Men var är hon då?”

”Jag vet inte.”

”Åk förbi hos Rebecka.”

”Rebecka är i lanthandeln”, sa Fredrik. ”Lugna dig”, fortsatte han när Nora började gråta. ”Hon är säkert på väg hem. Jag kollar efter henne på vägen.”

”Se till att få hem henne”, sa Nora. ”Se för helvete till att få hem henne nu, Fredrik.”

2

Charlie vaknade redan klockan sju. När hon hade festat sov hon aldrig bra, särskilt inte i en främmande säng. Hon tittade på mannen bredvid sig. Martin, visst hette han så? Och vad hade hon sagt att hon hette? Maria? Magdalena? Hon ljög alltid om sitt namn när hon träffade män på krogen – namn och yrke. Mest för att de inte skulle få för sig att söka upp henne, men också för att ingenting gjorde henne så avtänd som skämt om handfångsel och kvinnor i uniform. Det var ett problem hon hade (ett av dem) att hon så lätt blev uttråkad.

Den här Martin hade i alla fall kommit fram och frågat varför hon satt ensam i baren och utan att vänta på svar hade han bjudit henne på en drink och sedan en till och när stället stängde hade de fortsatt hem till honom. Martin var inte typen som gick hem med folk första kvällen, det hade han sagt när han fumlade med nyckeln i låset till sin lägenhet. Och Charlie hade sagt att det var hon. Hon var precis den typen som gick hem med folk första kvällen. Martin hade skrattat och sagt att han verkligen gillade tjejer med den sortens humor och Charlie hade inte haft hjärta att säga att det inte var ett skämt.

Hon reste sig försiktigt. Huvudet dunkade. Jag måste ta mig hem, tänkte hon. Jag måste hitta mina kläder och sedan ta mig hem.

Klänningen låg på golvet i köket, trosorna struntade hon i. Hon var nästan framme i hallen när hon råkade trampa på en leksak som högljutt började spela ”Mary had a little lamb”. ”Fan”, viskade hon. ”Fan i helvete.” Hon hörde hur Martin vände sig i sängen i

sovrummet. Snabbt hittade hon ut i hallen, tog sina skor i handen, öppnade dörren och sprang nerför trapporna.

Hon var oförberedd på ljuset som strömmade emot henne när hon kom ut genom dubbelporten och det tog en stund innan hon samlat ihop intrycken och förstod exakt var hon befann sig. Östermalm, Skeppargatan. Med en taxi skulle hon vara hemma på fem minuter. Hon såg sig om, men någon taxi syntes inte till, så hon började gå.

När hon hade gått två kvarter ringde Challe.

”Ute och springer?” sa han.

”Ja, man försöker ju leva lite hälsosamt. Är du på jobbet?”

”Ja, när man ändå går upp i gryningen så kan man lika gärna gå hit.”

Charlie log. När det kom till arbetsmoral var hon och chefen lika. På andra punkter var det mycket som skilde dem åt, men till skillnad från vissa äldre män i kollegiet så verkade Challe, även om han inte visade det inför de andra, aldrig tvivla på hennes yrkesmässiga förmåga. Det gjorde henne vansinnig att han inte stod upp för henne när hon fick gliringar om sin unga ålder eller det faktum att hon var kvinna, men samtidigt kunde hon inte låta bli att smickras av att han, bakom stängda dörrar, kallade henne sin skickligaste utredare.

Charlie hade kommit till Nationella operativa avdelningen två år tidigare. Den första tiden hade varit jobbig. Under sin utbildning hade hon hört många skräckhistorier om gubbväldet i kåren men hon hade aldrig riktigt förstått hur utbredd det var. Jargongen, gliringarna, pms-antydningarna så fort hon sa emot. De flesta av hennes kollegor på NOA var medelålders män som hållit varandra om ryggen i decennier. Det hade visat sig redan första dagen, att de inte alls var förtjusta i att få en flicksnärta till kollega, i alla fall inte på den position som Charlie hade. En av dem hade till och med sagt det rätt ut, att den enda gången han accepterade att ha en kvinna över sig var i sängen. Det spelade ingen roll att Charlie hade gjort kometkarriär, att hon hade en fil.kand. i psykologi när hon började polishögskolan. Hur hade hon förresten hunnit med det? hade en man i teamet frågat henne när hon var ny. Hur hade hon redan

hunnit med en treårig utbildning om hon nu var tjugo när hon började på polishögskolan?

Och Charlie hade sagt som det var, att hon hade hoppat över en klass i skolan, tagit studenten som sjuttonåring och sedan gått direkt till universitetet. Kollegan hade rynkat pannan och sagt något om att det inte var bra att läsa vidare direkt efter gymnasiet, att det var bättre att skaffa sig lite livserfarenhet, resa och växa som människa. Charlie hade snäst av honom med att hon inte såg någon mening i att resa runt och slösa bort tid bara för sakens skull. Och det där med livserfarenhet, det hade hon fått när hon pluggade. Det var ju inte så att livet stod stilla bara för att man läste på universitetet. Kollegan hade gett henne ett överlägset leende som om hon var för ung och dum för att förstå vad han menade.

Charlie hoppades länge att den trista attityden skulle avta med åren, men det var som om avundsjukan och misstänksamheten bara blev värre ju högre upp i hierarkin hon kom. Den första tiden hade hon försvarat sig, bråkat, lämnat fikarum i protest och skrivit arga mejl till sina chefer. Men sedan hade hon gjort som de flesta av sina kvinnliga kollegor som tagit sig någonstans i yrket: sänkt rösten och slutat le. Och efter det hade hon haft mer tid och energi över till att göra det som hon var anställd för att göra. Slött, kunde hon tänka ibland, fejt och egoistiskt. Men om hon inte gjort så hade hon inte kunnat stanna, utvecklas, klättra, och den driften var större än viljan att slåss mot dönickar som inte fattade bättre.

Alla män i kåren var förstås inte likadana. Det fanns en del undantag och ett av de undantagen hette Anders Bratt och var hennes närmaste kollega. Han var bara några år äldre än hon och hon hade fattat tycke för honom från första början. De kom från helt olika bakgrund. Anders var en typisk överklasskille, en sådan där person som haft en trygg och rik uppväxt, seglarläger om somrarna och skidsemestrar i Alperna om vintrarna. Han kunde vara dryg, överlägsen och retsam, men Charlie förlät honom allt det där för att han hade tre egenskaper som hon uppskattade hos människor: ett gott hjärta, humor och självinsikt.

Anders brukade skämta om hur kul det hade varit när hon kom in i gruppen och rörde om lite i grytan. Det hade pratats om det här med hennes namn. Första dagen hade någon frågat henne om det var okej att man kallade henne Charline bara för enkelhetens skull, annars skulle de ju behöva hålla på och säga efternamn varje gång de pratade om henne och chefen. Men Charlie hade sagt att det inte var okej. Hon ville bli kallad Charlie och inget annat.

Efteråt hade Anders berättat för henne att alla hade skrattat åt det, hur chefen fick byta namn när hon kom. Hur många kunde få sin chef att byta namn, bara så där?

Charlie råkade trampa snett och svor till.

”Vad händer?” sa Challe.

”Ingenting.”

”Kan du komma in sen?” sa Challe.

Charlie blev kall i bröstet. Skulle hon jobba idag? Hade hon bara drömt att Challe sagt till henne att hon skulle ta ledigt?

”Jag vet att jag sa att du kunde vara hemma”, fortsatte Challe, ”och jag vet att det är värmererekord och allt det där, men det har dykt upp nåt. Har du sett löpsedlarna?”

”Löpsedlarna?” Charlie insåg att hon inte ens läst nyheterna i mobilen.

”En sjuuttonårig flicka är försvunnen i Västergötland.”

”Sen när?”

”Sen natten mellan fredag och lördag. Lantisarna därnere trodde först att det var frivilligt, så de gick inte ut med nåt. Men sen har det dykt upp saker som pekar mot att det ligger ett brott bakom.”

”Vadå?”

”Det vanliga, hennes mobil har inte använts och bankkontot är orört.”

”Var i Västergötland?” sa Charlie.

”I Gullspång.”

Charlie stannade till. Challe fortsatte att prata om försvinnandet men hon hade slutat lyssna. Det enda som ringde i hennes öron var namnet på platsen: Gullspång.

”Charlie?” sa Challe. Hon hörde hur han tände en cigarett. ”Är du kvar?”

”Ja.”

”Jag skickar dig och Anders. Det kanske är bra för dig också”, fortsatte han, ”att komma bort ett tag.”

Charlie kunde inte låta bli att säga att i så fall var det väl lika bra för Hugo att komma bort. Förresten var hon ju upptagen med annat. Men Challe sa att han skulle sätta andra på det fallet, det var ju precis i inledningsskedet, och ja, han kunde förstås lika gärna skicka Hugo, men Charlie skulle inte se det som ett straff utan som en ...

Nu, tänkte Charlie. Nu säger jag att jag inte kan, att jag inte kan åka dit.

”Charlie?”

”Okej”, sa hon. ”Jag åker.” Finns polisstationen ens kvar? ville hon fråga, men istället hörde hon sig själv säga att hon skulle komma in om en timme.

När de hade lagt på gick hon till närmaste Seven Eleven. En storögd rödlätt flicka under rubriken *Försvunnen* tittade på henne från löpet. Hon gick in på DN på sin mobil och läste. Flickan var sjuttonåriga Annabelle Roos. Efternamnet lät bekant, men Charlie kunde inte placera det. Hur skulle hon kunna minnas alla släkter i den där lilla byn? Hon hade inte varit där sedan ... hon räknade åren. Var det verkligen nitton år?

3

Charlie hade flera kvarter kvar att gå innan hon var hemma. Någon taxi hade inte dykt upp och tunnelbana åkte hon aldrig. Det var något med att befinna sig under jorden som gav henne andningsproblem. Fötterna värkte i de höga klackarna. Hon stannade och tog av sig skorna. Asfalten värmdes hennes fotsulor. De som ser mig nu, tänkte hon, skulle nog inte kunna gissa vad jag arbetar med.

När hon kom in i lägenheten och såg sitt ansikte i hallspegeln svor hon högt. Ett jack strax ovanför vänster ögonbryn lyste ilsket rött mot hennes bleka hud. Hon kände på den tjocka sårskorpan och insåg att den inte skulle kunna trollas bort med smink. Hur fan hade hon lyckats få sig ett jack i pannan? Så mindes hon plötsligt, duschen, hur hon och den här Martin tvålade in varandra och sedan, hur hon halkat och slagit i ... duschmunstycket? Hon visste inte ens vad hon slagit i.

Jag är som en parodi på en polis, tänkte hon, ensam, socialt misslyckad och glad i spriten. Men sedan lugnade hon sig med att det bara var perioder. Allting blev värre när sommaren närmade sig, när livet krånglade med henne.

Hon kände nästan att det var synd att hon inte hade en man som kollegorna kunde fatta misstankar mot. Nu skulle alla tro att såret ... ja, vad skulle de tro egentligen? Med tanke på den senaste personalfesten, skulle det här med en överkonsumtion av alkohol inte ligga långt borta. Challe skulle hävda att hon behövde hjälp och hon skulle säga att hon klarade sig fint, att hon hade allt under kontroll.

Men trodde hon ens på det själv?

Självmedicinering? hade en allvarlig terapeut en gång frågat henne när hon motvilligt berättat om sitt förhållande till alkohol.

Dricker du för att dämpa din ångest?

Charlie hade sagt att det inte handlade om det.

Så vad handlade det om då?

De handlade om att koppla av, lugna nerverna, få lite ro i huvudet, ibland behövde hon helt enkelt dricka lite för att må bra.

Terapeuten hade tittat på henne med sträng blick och sagt att det var just det som självmedicinering handlade om.

Charlie gick in i vardagsrummet. På soffbordet stod ölburkar och askfat. Så bra gick det med rökningen, tänkte hon när hon gick efter en plastpåse för att slänga alltsammans. När hon hade rensat bort det värsta satte hon sig i soffan och tittade ut över lägenheten: de öppna ytorna, takhöjden, trägolven. Det skulle kunna vara vackert om det inte vore för de vanskötta blommorna, högarna med kläder och fönstren som inte tvättats på evigheter. Allting skvallrade om att här bor en människa som inte bryr sig det minsta om inredning. Hon ville gärna ha det fint, men det var som om hon inte hade förstågan till det. Ibland kunde hon få ett ryck och bestämma sig för att skapa ett sådant där tidningshem. Ett sådant som hon brukade se i de blanka magasinerna hos tandläkaren. Hon tänkte att hon skulle bli lyckligare, eller i alla fall mindre olycklig, av en alldeles vit lägenhet. Vita väggar, vita golv och så några strategiskt utplacerade gamla saker som ärvts eller tagits hem från resor. Men nu hade hon inga ärvda saker, och resor ... hon reste aldrig någonstans. Dessutom kände hon alldeles för många ledsna människor som hade det precis så för att gå på den myten.

På bänken i köket låg en ensam cigarett kvar. Hon skulle precis slänga den när hon ändrade sig, tände den, satte sig vid köksfläkten och rökte den ner till filtret. Nu ringer jag, tänkte hon. Nu ringer jag tillbaka till Challe och säger att jag inte kan åka, att den platsen ... att det handlar om personliga skäl. Hon tog upp telefonen men lade

ner den igen. Cigaretten fick henne att må illa. Hon reste sig och gick till badrummet.

I duschen vände hon ansiktet mot strålarna och tänkte att hon skulle vara professionell. Om hon bara var professionell så skulle allt gå bra. Eller? Hon hade gjort vad hon kunnat för att glömma och gå vidare. Glömma platsen, huset, festerna, glömma Bettys ljus och mörker. Ibland kändes det nästan som om hon lyckats, men med tiden hade hon lärt sig att det bara var tillfälligt, att lugnare perioder alltid följdes av tyngre, att minnena när som helst kunde överrumpla henne och föra henne tillbaka till det stället, den natten.

En solskenshistoria, så hade en dam från socialkontoret i Gullspång kallat henne när de råkade springa ihop på Drottninggatan en dag. *Ett maskrosbarn* som lyckats mot alla odds.

Och Charlie hade tittat på det överentusiastiska ansiktet och tänkt: Du kanske måste lära dig läsa mellan raderna.

När hon hade duschat klart gick hon för att packa. På nattduksbordet hade hon tre påbörjade böcker. Hon vek ett hundöra i var och en av dem och lade ner dem i en väska. I högen i garderoben fanns nästan inga rena kläder. Hon tog några klänningar, jeans och tröjor ur smutskorgen och tänkte att det där med vad hon skulle ha på sig var hennes minsta problem.

4

”Vad fan har du gjort i pannan?” var det första Anders sa när Charlie mötte honom i entrén till polishuset på Polhemsgatan.

”Slagit mig.”

”Ja, det fattar jag väl, men hur?”

”Spelar det nån roll?”

”Du kommer att få ett ärr till.”

”Jag har bra läkkött.”

De gick igenom spärrarna. Vid hissen skildes deras vägar åt. Charlie tog alltid trapporna. Det spelade ingen roll att hennes kollegor gjorde sig roliga över hennes klaustrofobi. Det värsta som kunde hända var att hissen stannade, brukade de säga, och i så fall kunde man ju bara ringa efter assistans. Men för Charlie var tanken på att fastna mellan två våningar på en så liten yta alldeles fasansfull. Hon skulle hinna bli galen innan hjälpen kom.

”Challe väntar på dig i mötesrummet”, sa Anders, när de möttes utanför hissen på plan tre.

”Vart ska du då?”

”Hämta lite te. Jag har haft en helvetesnatt.”

Och vad hjälper te mot det? tänkte Charlie.

”Annabelle Roos”, sa Challe när Anders kom med sitt te och de hade slagit sig ner i de mjuka röda stolarna i mötesrummet. ”Hon försvann natten mellan fredag och lördag efter en fest som hon inte fick gå till. Det var tydligen en ganska blöt tillställning, så man har inte fått ur ungdomarna särskilt mycket. Nån gång, troligtvis mellan

tolv och ett, lämnade hon festen ensam och sen dess ... sen dess är hon borta. Telefonen har inte hittats och inga pengar har tagits ut från hennes konto.”

”Fyra dagar sen”, sa Anders. ”Hur kommer det sig att man inte börjat leta tidigare?”

”Hon är sjutton”, sa Challe, ”och tydligen ska hon ha försvunnit förut. Enligt poliserna därnere har hon ett rykte om sig att vara ... utsvävande.”

”Utsvävande?” sa Charlie. ”Vad är det för ord egentligen?”

”Jag säger bara vad dom sa till mig. Dom behöver i alla fall förstärkning, den saken är klar. Jag har mejlat all information till er. Det är ju trettio mil dit ner, så ni kommer att hinna titta lite på materialet innan ni är framme.”

Anders försvann till toaletten. Charlie tog upp sin dator, loggade in, öppnade mejlen och började läsa dokumenten som Challe skickat. Det hjälpte inte att texten om försvinnandet var formell och saklig, för henne fick allting färg.

”Du ser blek ut”, sa Anders när de gick till bilen.

”Jag är lite trött bara”, sa Charlie. ”Det är nog värmen.”

Ingen av dem tyckte om att vara passagerare och de brukade alltid inleda sina resor med att tjafsa om vem som skulle köra. Men nu, med andedräkten som stank av utekväll och alkohol, var det inte läge att diskutera.

Charlie fällde ner solskyddet och synade sitt ansikte i den lilla spegeln. Anders hade nog rätt. Hon skulle få ett ärr till. Precis intill vänster öga fanns det ljusa märket från olyckan med glasflaskan kvar. Det var format som ett bakvänt s. Betty hade sagt att det var höjden av otur att falla så olyckligt, men tur ändå att ögat klarade sig. Det hade kunnat gå så mycket värre.

”Sent igår?” Anders tittade på henne.

Charlie nickade.

”Jag fattar inte hur du orkar. Och du går ju aldrig hem heller. Du måste ju nödvändigtvis stänga och låsa ställena när du är ute.”

”Det var faktiskt inte särskilt längesen som vi stängde och låste tillsammans.”

Anders suckade. ”Det känns som ett annat liv.”

Charlie sa inget mer. Det störde henne hur Anders förändrats sedan han blev pappa. De senaste månaderna hade han varit lätt-irriterad och småsur mest hela tiden. Charlie visste att hans fru ville leva jämställt och för henne innebar det att de skulle ta bebisen varannan natt. Det spelade ingen roll att hon var föräldraledig, brukade Anders beklaga sig, för hon tyckte det var lika mycket jobb att sköta ett barn hela dagarna som att förvärvsarbeta. Han brukade säga sådana saker för att få Charlies stöd, men Charlie visste inte vad hon tyckte om det, allt berodde väl på vilken typ av jobb det var, vilken typ av barn det var.

Anders skruvade upp radion. En countrysång spelades.

”Låt bli”, sa han när Charlie lutade sig fram för att byta kanal, ”lyssna.”

*I had a daughter called her Annabelle
She's the apple of my eye*

”Jag vill höra texten.” Anders höjde volymen ytterligare.

*When I'm dead and buried I'll take a hard life of tears
For every day I've ever known
Anna's in the churchyard, she's got no life at all*

”Obekvämligt att dom spelar den låten just nu. En död flicka med samma ovanliga namn som hon i vår utredning.”

”Det är bara slumpen”, sa Charlie.

”Är det inte du som brukar säga att du inte tror på slumpen?”

”Du blandar ihop mig med Challe. Det är ödet jag inte tror på.”

”Är inte det tråkigt att bara tro på slumpen? Dom flesta jag känner har nån form av ödestro.”

”Det är för att dom inte kan hålla isär öde och slump”, sa Charlie, ”det och en massa önsketänkande.”

”Jag antar att de flesta människor vill se en mening i saker som händer.”

”Ja. Det är just därför som dom inbillar sig att det finns ett öde.”
Hon skruvade ner volymen igen och önskade att Anders skulle sluta prata.

5

”Har du läst på nåt om platsen?” sa Anders.

De hade kommit ut på motorvägen och Charlie satt och störde sig på hans ojämna körning. Hon skakade på huvudet och försökte hålla tillbaka sitt växande illamående genom att titta på vägen och låta bli att tänka på allt det hon hade fått i sig under gårdagen. Hon hade lovat sig själv att bara hålla sig till öl (det brukade alltid börja med ett sådant löfte). Hon hade träffat en tidigare kollega och allt hade börjat så bra: några öl, minnen och skitsnack, men vid tolv hade kollegan brutit upp. Han skulle upp tidigt nästa morgon och resa. Och det var då den här Martin hade kommit och förstört alltsammans. Hon tänkte på de söta drinkarna och svalde en uppstötning. Fler och fler minnesbilder av gårdagen kom över henne. Hon hade spillt ut ett glas vin över sig och det var då som Martin burit iväg med henne till duschen och därinne... där hade han tryckt upp henne mot duschväggen och tagit henne medan vattnet strilade över dem. Nästan som en film, tänkte hon, om de bara inte varit så fulla, om hon inte halkat och sedan skadat pannan och fått hjälp till sängen och... fan i helvete att hon aldrig kunde lära sig av sina misstag.

Anders började redogöra för det som han hade hunnit läsa om Gullspång på nätet. Det var en liten bruksort, sextusen invånare, yngsta mammorna i landet, dålig tandhälsa, hög arbetslöshet. Det lät väl som ett trevligt ställe, tyckte han.

”Du är en sån Stockholmskille”, suckade Charlie, ”nedlåtande och sarkastisk mot allt som ligger utanför tullarna.”

”Nån är verkligen på dåligt humör.”